

ДОБЪРЪ ОТГОВОРЪ

Имало едно време прочутъ хитрецъ. Мало и голѣмо говорѣло за неговитѣ хитрини. Дошѣло се на единъ селянинъ да го види. Наканилъ се да отиде въ къщата му. Но не искалъ да се яви съ праздни рѣце. Уловилъ една стара кокошка. Занесълъ му я.

— Какво те носи, приятелю? — попиталъ хитрецътъ.

— Дойдохъ да те видя и да ти донеса тая кокошчица.

— Добре си ми дошелъ! Влѣзъ вжтре да те нагостя!

Влѣзълъ. Похапналъ. Посрѣбналъ. Отишелъ си веселъ.

Минало се каквото се минало, селянинътъ дошелъ пакъ. Похлопалъ на вратата.

— Кой хлопа? — попиталъ хитрецътъ.

— Азъ съмъ, азъ. Отвори! Нали помнишъ, че ти донесохъ кокошка?

— А така ли? На време си дошелъ. Ела да обѣдваме!

Селянинътъ се вмѣкналъ и пакъ се наялъ хубаво.

Подиръ нѣколко дня дошелъ другъ селянинъ. Почукалъ на вратата.

— Кой чука? — попиталъ хитрецътъ.

— Азъ чукамъ.

— Кой си ти?

— Съседъ съмъ на оня се-

лянинъ, който ти донесе кокошката.

— Добре си ми дошелъ! — рекълъ хитрецътъ. — Ела да похапнемъ!

На сутринята дошелъ другъ селянинъ, похлопалъ и рекълъ:

— Азъ съмъ съседъ на съседа на оня селянинъ, който ти донесе кокошка.

Хитрецътъ отговорилъ:

— Истина ли казвашъ? Влѣзъ тогава да те нагостя!

Хитрецътъ сложилъ паница съ гореща вода предъ безочливия селянинъ и рекълъ:

— Сърбай, приятелю!

Селянинътъ засърбалъ.

— Какъ ти се види чорбата? — попиталъ хитрецътъ.

— Постничка.

— Вѣрно, че е постничка, но ще прощавашъ, гостенино. Защото това е чорбата, що сварихъ отъ остатъцитѣ на чорбата, съ която гостихъ твоя съседъ. А пъкъ неговата чорба бѣхъ сготвилъ отъ остатъцитѣ на оная кокоша чорба, съ която нагостихъ селянина, който ми донесе кокошката.

— Че то не е чорба тогава, а топла водица.

— Вѣрно, топла е, приятелю! Но ако дойде и твоятъ съседъ следъ тебе, направо отъ кладенеца ще сърба.